

FICAC

Festival Itinerant de Cinemes Africans de Catalunya

WE EXIST

Director:

Lucian Segura

País:

MEDITERRANI, CAMPS DE
REFUGIATS

Any:

2019

Documental musical

Durada:

50'

A finals de febrer, després de la invasió russa a Ucraïna, s'esperava un gir de les polítiques migratòries i d'asil dels països de la Unió Europea que representés un punt d'inflexió. Però, lamentablement, no ha estat així. El Govern espanyol continua acceptant refugiats d'Ucraïna —fins a 124.000, segons un càlcul recent de Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR)— mentre que nega als refugiats d'altres països, com per exemple Sudan, l'oportunitat d'entrar a Melilla per poder sol·licitar asil. El passat 24 de juny, unes 2.000 persones es van abalancar sobre la tanca. Les forces de seguretat marroquines els van rebre amb gasos lacrimògens i porres. Quan es va dispersar l'aglomeració, havien mort 23 migrants que, segons les organitzacions no governamentals locals, podrien ascendir a 37.

Però, els pactes polítics per impedir la mobilitat humana no són exclusius de països com Espanya i Marroc. La Unió Europea, per impedir que els migrants i desplaçats creuin les seves fronteres i arribin a territori europeu, fa una dècada que està embarcada en el projecte d'externalitzar la vigilància de fronteres a països molt allunyats del Vell Continent. Ha signat acords amb Líbia i Tunísia per interceptar, en el mar Mediterrani, als migrants que es dirigeixen a Europa, i així retenir-los i portar-los a centres de detenció dels seus propis països. Ha organitzat el desplegament de guàrdies frontereres al Senegal per impedir que els migrants arribin a les illes Canàries.

Ha construït murs i tanques per impedir el pas entre Grècia i Turquia als migrants del sud, i entre Polònia i Bielorússia als que provenen de l'est.

Així mateix, la Unió Europea també ha gastat milions d'euros en murs virtuals que, a través de la tecnologia, permeten a la policia de fronteres detectar els desplaçaments humans i identificar als migrants. I així ha provocat que un problema molt visible es torni invisible. Les persones que viuen en les metròpolis europees són "protegides" de la violència i del sofriment que té lloc a les seves fronteres, perquè aquestes fronteres, en realitat, són vigilades per altres governs a milers de quilòmetres de distància. Aquesta política és una burla als drets humans, inclòs el dret d'asil, que paradoxalment Europa subscriu i afirma protegir i defensar.

We Exist (2019) pretén agitar consciències perquè la gent pensi i actuï, aprofitant l'empatia o antipatia que qualsevol pot sentir cap als moviments migratoris, i dirigeix el focus del debat al Sud. Un Sud que va més enllà de les fronteres imposades per Europa i pels Estats Units a Àfrica, Àsia o Llatinoamèrica.

We Exist parla de la realitat dels llocs d'origen, de les persones que fugen buscant refugi. Sobretot, narra les causes que empenyen a les persones a abandonar la seva família i la seva llar i el paper principal que juguem nosaltres, com a europeus, i els nostres estats en tot això.

Perquè, ni la pobresa ni la violència que pateix el Sud no té un origen ni "circumstancial" ni "biològic" ni "cultural". Les causes són polítiques, econòmiques, socials i mediambientals i, tenen el seu origen en la relació que el Nord ha imposat al Sud des de fa més de 500 anys. Perquè el contrari de la pobresa no és la riquesa, sinó la justícia.

Lucian va néixer a Hamburg (Alemanya), de pares espanyols i suecs. Després d'acabar els seus estudis universitaris en Filosofia i lletres romàniques, i Antropologia especialitzada en la música, fou diplomata a la Film School de Berlín (DFFB). Es dedica al cinema de ficció i documental amb un fort compromís ambiental i social. Actualment viu a Barcelona.

ÀFRICA a la pantalla

@FICAC_

@ficac_

Organitza:

CinemAfriques

www.ficac.cat